

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 312/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. M. Š., M., v ktorej namietala porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. 4 C 47/90, Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 11 Co 177/00 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 4 Cdo 45/2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2005 doručená sťažnosť J. M., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. Š., M., ktorou namietala porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 4 C 47/90, Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn.

11 Co 177/00 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 4 Cdo 45/2005.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že 6. marca 1990 podala na okresnom súde návrh na začatie konania o neplatnosť kúpnej zmluvy proti odporkyniam v 1. až 4. rade. Predmetná kúpna zmluva bola registrovaná 30. júna 1982 pod sp. zn. R I 101/82.

Sťažovateľka vo svojom návrhu uviedla, že „... je presvedčená o tom, že jej nebohý otec neuzavrel žiadnu kúpnu zmluvu, pretože mal dostatok finančných prostriedkov. Zvlášť poukázala na to, že podpisy kupujúcich nie sú overené a dátum zmluvy je ručne dopisovaný. Ďalej poukázala sťažovateľka aj na tú skutočnosť, že v spisovom materiáli sa nenachádza originál kúpnej zmluvy, teda podľa názoru sťažovateľky bez toho, aby mal súd k dispozícii originál kúpnej zmluvy, nemôže zastávať stanovisko, že sa jedná o platnú zmluvu“.

Okresný súd 26. júna 2000 zamietol návrh sťažovateľky, pričom sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd 25. januára 2001 prejednal odvolanie sťažovateľky a rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľka podala proti uvedenému rozsudku krajského súdu 30. apríla 2001 dovolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 241 ods. 1 a ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku, pričom dovolaním napadla rozsudok krajského súdu v celom rozsahu. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 45/2005 z 31. marca 2005 dovolanie sťažovateľky odmietol.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľka v návrhu rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 4 C 47/90, postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 11 Co 177/00 a postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 4 Cdo 45/2005, pričom zároveň žiada, aby okresný súd a krajský súd jej vec spravodlivo prejednali. Sťažovateľka zároveň žiada o priznanie spravodlivého finančného zadosťučinenia v sume 10 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlače a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená. Jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti v rámci predbežného prerokovania je podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj jej oneskorené podanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uvádza: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo

neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu „Ústavná sťažnosť, ktorá bola podaná Ústavnému súdu SR po uplynutí lehoty upravenej v § 53 ods. 3 citovaného zákona, nespĺňa jednu z kogentne ustanovených podmienok pre prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (citované ustanovenie neumožňuje odpustiť ani predĺžiť lehotu na podanie ústavnej sťažnosti)“ – rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 38/98.

Ústavný súd sa preto nestotožňuje s právnym názorom sťažovateľky, ktorá v sťažnosti uvádza, že *„Sťažovateľka má za to, že nemôže byť viazaná zákonnou lehotou na podanie sťažnosti na Ústavný súd a že každá osoba, ktorá bola ukrátená na svojich ústavných právach, má právo podať takúto sťažnosť v čase, keď podľa svojho vedomia a svedomia uzná za vhodné začať si brániť svoje ústavné práva prostredníctvom konania pred Ústavným súdom SR“*.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. V uvedenom prípade od právoplatnosti predmetného rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 4 C 47/90 z 26. júna 1990 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 177/00-166 z 25. januára 2001 zjavne uplynulo dlhšie časové obdobie ako zákonná dvojmesačná lehota, preto ústavný súd odmietol v tejto časti sťažnosť sťažovateľky ako podanú oneskorene.

Podľa úradného záznamu ústavného súdu č. k. Rvp 1514/05-6 z 13. októbra 2005 uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 45/2005 z 31. marca 2005 bolo právnomu zástupcovi sťažovateľky doručené 3. mája 2005. Podľa úradného záznamu ústavného súdu

č. k. Rvp 1514/05-7 zo 4. novembra 2005 uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 45/2005 z 31. marca 2005 nadobudlo právoplatnosť 14. júna 2005. V konkrétnych okolnostiach danej veci, aj keď na sťažnosti sťažovateľky je uvedený dátum 8. augusta 2005, je rozhodujúci dátum poštovej pečiatky 14. septembra 2005, keď bola sťažnosť odovzdaná na prepravu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti od dátumu právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu (14. júna 2005) do dátumu podania sťažnosti ústavnému súdu s poštovou pečiatkou datovanou dátumom 14. septembra 2005 uplynulo dlhšie časové obdobie ako zákonom určená lehota dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorého preskúmania sa sťažovateľka okrem iného vo svojej sťažnosti domáha.

V zmysle ustanovení § 36 a § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2005